

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE

DEEL I: DE LEGENDE VAN DE HEMELRIJDERS

Van dezelfde auteur:

*De Bieb-bende 2: Duister Carnaval**

*De Bieb-bende 3: De Tijdwachter**

*De Bieb-bende 4: Schim van het Kwaad**

*Ook als e-book verkrijgbaar

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE
DE LEGENDE VAN DE
HEMELRIJDERS

U I T G E V E R I J
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

*Voor Mark en Betty,
omdat jullie altijd een luisterend oor boden en in mij geloofden.*

Eerste druk maart 2013
Tweede druk december 2015

© 2013 Michael Reefs

© 2015 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Susanne Koster*

Woordredactie: *Tamara Geraeds*

Omslagillustratie: *Robin Keijzer*

Illustraties drie aanwijzingen: *Betty Reefs*

Illustraties Bieb-bende leden: *LukeSure*

Auteursfoto omslag: *Inge Davis*

ISBN 978-90-821909-7-7 (paperback)

ISBN 978-90-821909-4-6 (e-book)

NUR 282, 283

www.debiebbende.nl

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

De legende van de Hemelrijders

De eerste bladeren vallen, het is herfst...

12 mannen berijden hun paarden.

In het holst van de nacht,

bereiken ze een dorp omringd door mist.

De eerste sneeuwvlokken dwarrelen, het is winter...

12 mannen voeren hun missie uit,

omringd door kwade machten,

in de gaten gehouden door een woeste man.

De eerste bloemen komen uit, het is lente...

12 mannen bereiken het huis op de heuvel.

Het reusachtige kasteel doemt op,

waar de Man met de Bijl op hen wacht.

De eerste zonnestralen breken door, het is zomer...

12 mannen worden op gruwelijke wijze vermoord.

Hun zielen opgesloten in de catacomben onder het gebouw,

verbannen naar mysterieuze schilderijen.

Vuurwerk luidt het nieuwe jaar in, het is nu...

5 kinderen horen de hulpkreten van de 12 mannen.

Iedere maand nieuwe aanwijzingen,

hopend de 12 mannen voor het einde van het jaar te redden.

De QR-codes

Aan het einde van ieder hoofdstuk vind je een QR-code (Quick Response code). Dit is een soort streepjescode die uit een aantal blokjes bestaat.

Als je deze met een smartphone scant, kom je op een webpagina terecht waar je nog meer info over het hoofdstuk kunt lezen. Lees onder andere meer over de personages, locaties of over de schrijver.

Op deze pagina's kun je ook meepraten over de dingen die je hebt gelezen en je voortgang in het boek delen met vrienden via Google+, Facebook of Twitter.

Hoe moet je een code scannen?

1. Open de QR-reader app op je smartphone (of download deze).
2. Scan de QR-code op de bladzijde in dit boek.
3. Op je smartphone wordt de site geopend met de extra informatie.

Heb je geen smartphone?

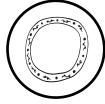
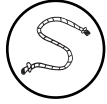
Onder iedere QR-code staat ook een rijtje van vijf cijfers. Als je op de computer naar www.debiebbende.nl/qr gaat, kun je deze code invullen en bereik je alsnog de pagina met de extra informatie.

Inhoudsopgave:

1	Een griezelige legende	9
2	Een gestolen potlood	18
3	Een monsterlijk kasteel	27
4	Een lichtpuntje in het donker	33
5	De nachtmerrie	41
6	Verschrikkelijk nieuws	48
7	Een ongewoon telefoontje	61
8	Melanies voorspelling	69
9	Schaduw van papier	80
10	Hulp van boven	90
11	De Bieb-bende	103
12	Overall gevaren	112
13	Verbonden door een naam	121
14	De jongen met kennis	130
15	Angelique van Voort	137
16	Schilderijen in de diepte	146
17	De held zonder naam	156
18	Slierten in het donker	164
19	De Mensis	175
20	Meisjes met een missie	188
21	Ondergrondse hallen	198
22	De gouden ring	205
23	De laatste beslissing	214
24	Het meisje dat alles al weet	224
25	De zon als sleutel	235
26	Stiekem verliefd	245
27	Jonge inbrekers	254

28	Het geheim van een boek	263
29	Illusies	271
30	Het geheim van Ajani	278
31	De kracht van vijf vrienden	289

Een griezelige legende

- Zondag, 1 januari -

Spookachtig. Dat was het eerste woord dat Luca Littel te binnen schoot nu ze de houten bouwval van dichtbij zag. Vanaf andere plaatsen in Zuidbaai leek het gewoon op een vervallen, ouderwets landhuis. Maar hier, aan de voet van de enorme heuvel, was het alsof ze een andere wereld betrad. Onheilspellende schaduwplekken hielden de top in hun greep en de dichte bebossing zorgde ervoor dat ze bijna niet zag hoe oud en verrot het huis was. Echt welkom voelden mensen zich niet als ze dit huis zagen. Sommige dachten zelfs dat er daarbinnen iets was dat hen zomaar kon bespringen. Niet dat Luca dat geloofde. Welnee, daarom waren ze nu toch hier? Dat huis deed hun niks, ook niet als ze het wat dichterbij gingen bekijken.

Luca keek naar haar vrienden. Roy keek haar uitdagend aan, met zijn armen voor de borst geslagen. Zijn zwarte stekeltjeshaar was voor een gedeelte verborgen onder de brede band van zijn koptelefoon. Hij stond kaarsrecht in de wind, als een krijger op zo'n oud schilderij. Als het erop aankwam, kon ze altijd op hem rekenen.

Naast hem stond Sander. Die was in alles het tegenoverge-

stelde van Roy. Hij hield zijn hoofd gebogen terwijl hij zijn bril zogenaamd schoonmaakte. Dat deed hij altijd wanneer hij zich niet op zijn gemak voelde.

‘Kom op, jullie wilden dit toch ook?’ zei ze. ‘En nu zijn jullie bang? Ik wist het wel. Het is iedere keer hetzelfde wanneer we eindelijk echt iets gaan ondernemen. Bah! Waarom trap ik er ook steeds weer in?’ Ze sloeg haar armen over elkaar en trok haar neus op.

‘We zijn veel te jong om dood te gaan,’ zei Valerie van Hoven met veel gevoel voor drama, terwijl ze op haar nagels beet en, net als Sander, haar hoofd omlaag hield. Haar halflange, lichtbruine haar wapperde losjes over haar schouder. Ze stond met haar ene been over het andere, alsof ze moest plassen.

Luca lachte. Zo jong waren ze nu ook weer niet. Roy was der-tien; Melanie, Valerie en Sander waren twaalf en zij was elf.

‘Waarom zeg je dat?’ vroeg ze. ‘Ik weet dat ik de jongste en de kleinste ben, maar samen zijn we toch oud genoeg om een avontuur te beleven?’

‘Ik zeg het alleen omdat jij denkt dat we al veel ouder zijn.’

‘Je weet wat de gevolgen zijn, Luca.’ Melanie Wendersteen bond het elastiek aan het einde van haar donkerbruine vlecht iets steviger vast en kwam een stap dichterbij Luca. ‘Ik heb je gewaar-schuwde,’ fluisterde ze vanachter haar hand, ‘maar je wilde niet luisteren.’

‘Jouw voorspellingen komen nooit uit!’ riep Luca.

‘Wat als ze dit keer wel gelijk heeft?’ vroeg Valerie.

Roy Leyder en Sander Rijkbroek hielden hun blik strak op de top van de heuvel gericht.

‘Het ziet er precies zo uit als in het boek,’ zei Sander zachtjes.

‘Nou en?’ reageerde Luca meteen, terwijl ze tussen de twee jongens in ging staan. ‘Alleen maar omdat de legende in een boek genoemd wordt, wil dat niet zeggen dat die legende ook echt gebeurd is. Kijk, en dat kunnen we nu mooi onderzoeken.’

‘Jouw oma vertelde het anders ook,’ zei Roy tegen haar. ‘Door haar kwamen we op het idee om de heuvel te onderzoeken.’

‘Er is meer aan de hand dan je denkt.’ Melanie ging vlak achter Luca staan. ‘Er zijn dingen die we niet kunnen verklaren. Zoals het enorme kasteel dat ook daar op de top zou moeten staan. Zie jij het? Ik niet. En toch moet het er staan.’

Luca zuchtte. Iedereen deed altijd zo mysterieus over dat huis. En nu wilde ze ernaartoe en waren haar vrienden opeens bang. Terwijl ze de heuveltop vaak genoeg in de gaten had gehouden en er was nog nooit iets vreemds gebeurd. Tuurlijk, nu stonden ze met z’n vijven op het grote, met mos begroeide plein aan de voet van de heuvel en echt gezellig zag het er hier niet uit. Aan de rand, achter hen, stonden een paar verlaten, ouderwetse huizen met puntdaken. Helemaal in de verte was de klokkentoren van het gemeentehuis te zien. Het plein was verder kaal en iedereen kon zien dat hier geen mens meer woonde. Zelfs het hekwerk dat het plein vroeger gescheiden hield van de weilanden was verwaarloosd. De rest van Zuidbaai was veel gezelliger en opgeruimder, dit deel was door de inwoners afgestoten en vergeten.

Op de heuvel was een vaag spoor te zien van een kronkelend pad, maar daar kon je nauwelijks op lopen. Luca was er zeker van dat ze naar boven moesten klimmen en dat die tocht niet makkelijk zou worden.

Ze rilde. De lucht werd steeds grijzer. Nog even en dan ging het regenen.

‘Wat doen we?’ vroeg ze aan de rest.

‘Misschien moet je dat verhaal nog een keer vertellen,’ zei Roy tegen Sander. ‘Je kent het vast al helemaal uit je hoofd.’

‘Ik wil het niet nog een keer horen,’ zei Valerie met trillende stem.

‘Jawel,’ zei Luca vastbesloten. ‘Vertel het nog maar een keer, dan weet iedereen precies waarom we hier zijn.’

Sander krabde aan zijn hoofd. Luca wist dat er in dat hoofd heel veel kennis zat over van alles en nog wat. Hij las wel duizenden boeken, allemaal over rare dingen die er op de aarde gebeurden. De geschiedenis van het dorp Zuidbaai vond hij het leukst.

‘Goed dan,’ zei Sander aarzelend. ‘Maar niet hier.’

De vijf kinderen staken het ronde plein over en bleven staan in de buurt van de eerste kale struiken die op de heuvel groeiden. Hier ging het heel steil omhoog, naar de top. Vlak bij een dikke boom gingen ze zitten. Sander schraapte zijn keel en begon.

‘De nacht lichtte op door een bliksemschicht die door de lucht kronkelde. De aanvoerder van de Hemelrijders kroop weg in zijn jas en moedigde zijn paard aan stevig door te lopen. Hij was de laatste van zijn groep. Eén voor één waren zijn elf mannen verdwenen en uiteindelijk werd hij door de koning van zijn land eropuit gestuurd om uit te zoeken waar ze waren gebleven. Het enige dat hij wist, was dat ze voor het laatst in Zuidbaai waren gezien.

De hoeven van zijn paard klepperden door de straten. Hij trok de teugels iets strakker en hield het dier stil toen hij de heuvel bereikte. Hier stapte hij af. Terwijl hij naar het kronkelpad liep, trok hij zijn

mantel stevig dicht. Hij wandelde naar boven en bleef voor het huis op de top staan. Achter hem lag een Zuidbaai dat hij niet meer herkende, alles was donker en wazig geworden. In een oogwenk veranderde het huis voor hem in een reusachtig kasteel. De man voelde zijn hart in zijn keel bonken en hij greep naar een wapen in zijn jaszak. Mis! Verward keek hij naar zijn lege schede. Waar... Hij keek om zich heen. Misschien op de helling? Met een ruk kwam hij tot stilstand toen hij het ijzer van de poort hoorde kermen. Het kermen ging over in gebulder en er kronkelde iets over de grond. Iets dat er verdacht veel als een slang uitzag. Het schoot naar voren, terwijl de Hemelrijder achteruit rende. Tevergeefs, een dik touw wikkelde zich razendsnel om de voeten van de man en trok strak. De man viel achterover en klapte met zijn hoofd tegen de grond. Het touw trok de bijna bewusteloze man het grote kasteel binnen, naar de donkere en koude kelders.'

Er verscheen een flits aan de hemel. Onweer donderde door de lucht. De kinderen krompen in elkaar en Luca hield met haar handen haar oren dicht terwijl ze de donkere hemel in de gaten hield.

'Het gaat gebeuren,' zei Melanie en ze sloeg een hand voor haar mond.

Luca trok die hand meteen weg. 'Er gaat niks gebeuren,' zei ze. 'Helemaal niks.'

'Luca heeft gelijk, het is gewoon onweer,' zei Roy kalm. 'Kom op, Sander, vertel de rest van het verhaal.'

Terwijl Sander na enig keelgeschraap verderging, klampte Valerie zich aan Melanie vast.

'Gangen schoten aan hem voorbij. Af en toe bleef hij ergens haken

en schreeuwde hij het uit, maar zijn stem was al vanaf het begin op wonderbaarlijke wijze verdwenen. Hij was nog nooit zo bang geweest. Diep vanbinnen wist hij dat hij hier nooit meer levend weg zou komen.

Uiteindelijk verslaptte de greep van het touw en bleef het losjes op de grond liggen. Haastig maakte de Hemelrijder het los en probeerde overeind te komen. De pijn was onbeschrijflijk, maar opgeven deed hij niet. Hij klemde zijn kaken stijf op elkaar en zocht de weg terug naar boven. Ver kwam hij niet. Achter hem hoorde hij het geluid van iets dat over de grond schraapte. Zijn hart schoot gelijk weer naar zijn keel en hij zocht opnieuw naar een wapen in zijn mantel. Te laat. Veel te laat. Vanuit het donker stapte de Man met de Bijl dichterbij. De Hemelrijder keek recht in de ogen van de gevreesde vijand en stierf een paar seconden later.'

Het was alsof het verhaal invloed had op het weer. De eerste regendruppels vielen uit de lucht en kletterden op de stenen. De vijf vrienden keken elkaar vragend aan, niemand durfde iets te zeggen.

Roy opende zijn mond, maar Luca was hem voor. 'Zullen we dan maar snel naar boven gaan?' vroeg ze. Terwijl ze weer overeind kwam, voelde ze iets in haar broekzak trillen. Nee, hè?

'Wat kijk je zuur?' vroeg Roy.

'Mijn telefoon.' Ze haalde hem uit haar broekzak en las *Waltraud Littel* op het schermpje. Ze zuchtte en schoof met tegenzin de groene knop naar links, waarna ze het mobieltje tegen haar oor hield.

'Mam?' vroeg ze zachtjes. Het was alsof het onweer zich boven haar hoofd verzamelde.

'Waar hang je uit? Ik had je nog zo gezegd dat je voor de

regen thuis moest zijn. Nou, waar ben je? Dan kom ik er nu meteen aan.'

'Dat hoeft niet, mam,' probeerde Luca. 'Ik ben al onderweg naar huis.'

'Dat hoop ik dan maar. Je hebt een kwartier de tijd.'

Zonder nog iets te zeggen hing Luca op.

'Je moeder?' vroeg Melanie bezorgd. 'Verdorie, weet ze ervan?'

'Welnee.' Luca trok haar rugzak iets strakker op haar rug. 'Ik had een afspraak met haar en daar moet ik me aan houden.'

Valerie staaarde naar de top terwijl ze krampachtig iets in haar broekzak vasthield, als een talisman. En op zich was het dat ook, wist Luca. Valerie had al haar hele leven last van astma, waardoor ze nooit lang kon rennen. Als ze echt bang was, sloeg dat meteen op haar longen. In benauwde situaties gebruikte ze vaak het pufje.

'Ik moet nu echt gaan,' zei Luca snel en ze controleerde de tijd op haar telefoon. Kwart voor twee. Om twee uur thuis zijn moest ze makkelijk redden.

'Wij gaan ook,' zei Roy. 'Met dit weer valt er weinig te beleven.'

Het begon harder te regenen. Dikke druppels plensden omlaag en spatten uiteen op hun jassen.

Het clubje verliet het plein, waar ze uit elkaar gingen en iedereen een andere kant uit liep.

Een knal als een zweepslag leek de lucht uiteen te scheuren. Met een ruk draaide Luca zich om. Een lichtflits vloog als een vallende ster over het huis.

Jammer genoeg waren de anderen van het clubje al weg. Een

seconde dacht ze eraan hen te bellen, maar daar had ze geen tijd voor. Ze moest echt naar huis. Maar misschien...

Haar nieuwsgierigheid won. Luca zette eerst een stap in de richting van haar eigen huis, toen toch maar in de richting van de heuvel. 'Verdorie,' zei ze zacht tegen zichzelf. Ze rende zo snel mogelijk terug naar het plein en bleef aan de voet van de heuvel staan. Vanaf hier hield ze het huis in de gaten. Ze hoorde of zag niets meer. De regen viel op haar gezicht en droop langs haar kleren.

In haar broekzak trilde haar mobieltje weer. Onwillig trok ze het toestel uit haar zak. Zonder te kijken nam ze op en zei: 'Ja, mam, ik ben al onderweg!'

'Luca, wat doe jij nog bij de heuvel?' klonk de stem van Melanie.

Luca was even met stomheid geslagen. 'Melanie?' vroeg ze verwonderd. 'Hoe weet je dat?'

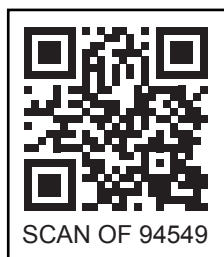
'Hoe ik dingen weet doet er niet toe, je moet echt naar huis, anders heb je grote problemen. We komen straks nog wel een keer samen.'

'Ik heb net...'. Ze wilde van de lichtflits vertellen, maar Melanie had opgehangen. Meteen drukte ze weer op haar foto. Ze hoorde hoe het nummer werd gebeld, hoe Melanie opnam en direct de verbinding weer verbrak.

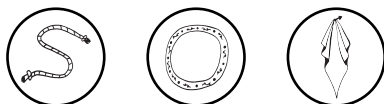
Iedereen spande samen om haar van dat rothuis en zijn geheimen weg te houden. Zelfs de regen en het onweer leken haar uit te lachen. Maar dit was iets wat ze zich niet zou laten afpakken, dit was háár avontuur. Ze keek nog een laatste keer op naar het duistere huis op de heuvel.

Lach maar. Ik kom terug, en dan zal ik al je geheimen ontrafelen. Ik

ben niet bang. Ik ben nooit bang.

Een gestolen potlood

Luca rende door de straten. Af en toe checkte ze haar mobieltje om te kijken hoe laat het was. Ze had de snelste weg vanaf de heuvel naar huis genomen, de weg die in een grote boog langs de wilde rivier de Strong voerde. Naast haar sloeg het water hard tegen de oever. Woeste golven schuimden steeds hoger en trokken enkele struiken de rivier in.

Ze rende door haar eigen straat, de Oostkade, waar oude visershuisjes tussen moderne huizen stonden. De Oostkade was een voorbeeld voor de rest van Zuidbaai, omdat nieuw gewoon naast oud werd gebouwd. Ieder huis in de straat stond met de voorgevel naar de Strong, waardoor je een mooi uitzicht over de weilanden en de bergen verderop had. De meeste huizen hadden een keurig bloemperkje voor de deur, dat er echter in de winterperiode treurig bij stond.

Net op tijd bereikte Luca haar huis. Met een diepe zucht stak ze de sleutel in het slot en opende de deur. Snel zette ze een stap over de drempel en botste tegen iemand op.

Zonder op te kijken vroeg ze: 'Wat is er, mam?' Ze trok haar jas uit en gooide deze naar de kapstok. Ze hield haar hoofd gebogen en probeerde niet naar haar moeder te kijken. Haar moeder die natuurlijk hartstikke ongerust was geweest. Door háár

schuld. Ze moest zich rustig houden en niet in discussie gaan, dan draaide mam wel bij en was alles zo weer over.

‘Waar ben je geweest?’ vroeg haar moeder, die haar handen stevig in haar zij hield.

‘Oh, ik was even naar Valerie. Ze vroeg of ik haar kon helpen met een opdracht.’

‘Ze zit een groep hoger. Hoe is dat nou mogelijk, Luca?’

‘Misschien ben ik wel iets te slim voor mijn leeftijd,’ bedacht ze ter plekke en ze deed een stap opzij. Verdorie. Haar moeder bleef op dezelfde plek staan, maar haar handen hield ze niet meer in haar zij.

‘Vreemd verhaal, meisje. Wat moet ik daar nou van denken? Nou ja, ik ben blij dat je er nu bent. We hebben het er later wel over. Heb je nog honger? Ik heb een paar sandwiches voor je apart gezet.’

‘Ja, lekker! Ik kom er zo aan,’ zei Luca opgelucht. Zie je wel, gewoon doen werkte altijd het beste. Haar moeder kon soms erg bezorgd zijn, maar echt kwaad werd ze zelden.

Luca liep de trap op. Wat was haar broertje nou weer aan het doen? Wat een herrie! De deur van Michaels kamer zat dicht, dus hij was blijkbaar met iets geheimzinnigs bezig.

Er werd iets tegen de deur aan gesmeten. Luca bleef staan en probeerde door het sleutelgat naar binnen te kijken. Iets bruins staarde terug. Geschrokken sprong ze achteruit en wachtte een paar seconden.

‘Wat is er, Luca?’ Het was de stem van haar broertje. ‘Ik zie je wel, hoor. Wil je soms weer aan één van mijn sokken ruiken?’

‘Ga toch weg met die stinksokken,’ zei Luca walgend. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik bouw iets.’

‘Ja, ja! Neem je moeder in de maling. Je bent zeven en kunt nog niet eens een hamer vasthouden.’

‘Mama zei dat je naar de heuvel was,’ zei Michael om van onderwerp te veranderen.

‘Huh, hoe weet ze dat?’ Verdorie! En mam had er niets over gezegd!

‘Dus dan klopt het? Mama zei dat je met je vrienden daar was. Dat jullie dingen deden die niet mogen.’

Luca liep weg bij de deur en ging haar eigen kamer binnen. Voor het raam stond de stoel waarin ze altijd zat om na te denken. Op momenten dat ze even te veel aan haar hoofd had, staarde ze naar buiten en probeerde antwoorden te bedenken op de brandende vragen die ze zichzelf maar al te graag stelde. Of ze telde voorbijrazende auto’s, bekeek fluitende mensen – verrassend veel mannen floten graag, had ze ontdekt – zocht naar vogelnesten of staarde gewoon naar de wolken in de lucht, in de hoop dat haar plotseling iets te binnen zou schieten.

Door de vochtige waas die over het raam hing, zag ze niet veel. Ze wreef met de mouw van haar trui over het venster en maakte een kijkgat vrij. Veel hielp het niet. De regen kletterde er voortdurend tegenaan en hield het zicht tegen.

Nog geen minuut later riep haar moeder.

Natuurlijk, de sandwiches. Luca sprong van de stoel af en rende naar de andere kant van de kamer.

‘Ik kom al!’ riep ze naar haar moeder. Op de trap sloeg ze wel drie treden over en ze was binnen twee seconden beneden. Een persoonlijk record.

Haar moeder zat aan tafel en zelfs Michael was beneden.

Nieuwsgierig aagje.

‘Ik wil het er toch nog even over hebben, Luca. Je was dus bij Valerie, hè? Dat is wel een beetje raar,’ begon haar moeder.

Luca slikte. Oei, blijkbaar ging haar moeder er nu toch nog over door.

‘Hoezo?’ vroeg ze zo onschuldig mogelijk.

‘Valeries moeder heeft toch een hekel aan jou?’

‘Dat is wel wat overdreven, mam,’ zei ze verdedigend. ‘Ze vindt mij alleen iets minder aardig dan de rest.’

Haar moeder knikte en staaarde even voor zich uit. ‘Ja, ja. Dat komt natuurlijk door de toestanden van vorig jaar.’

‘Mam! Alsjeblieft. Kunnen we het over iets anders hebben?’ Luca nam een hap van de sandwich met kaas en tomatenspread. Haar favoriet.

‘Nee, Luca, die diefstal was verschrikkelijk. Ik heb me er vreselijk druk over gemaakt en nog altijd kan ik niet begrijpen dat jij zoiets hebt gedaan. Maar je hebt toen aan den lijve ondervonden wat oneerlijkheid met je kan doen en ik hoopte dat je er iets van had geleerd.’

‘Heb ik toch ook.’ Ze zag dat Michael haar vragend aankeek. Die blik betekende alleen maar kattenkwaad.

‘Je stelde een stom potlood,’ zei hij lachend.

‘STAL,’ corrigeerde Luca hem. ‘En het was geen stom potlood. Het was een oogpotlood. Rotjong.’ Wanneer hielden ze er nu eens over op? Dit was al de zoveelste keer dat haar moeder de gebeurtenis ter sprake bracht. Ze zag zichzelf meteen weer in de politieauto zitten. De bewoners van Zuidbaai keken vanaf de kant toe, alsof ze een enorme schurk was die naar de gevangenis moest. Het was begonnen met het stelen van een eyeliner in het

warenhuis, omdat ze eindelijk ook weleens make-up wilde dragen. Maar tijdens het stelen werd ze betrapt en vluchtte ze het dorp uit, want naar huis gaan durfde ze niet. Wat zouden haar ouders niet denken? Vooral haar vader die advocaat was zou zich rot schamen voor zijn dochter. Bijna twee dagen had ze zich verscholen op een plek waar niemand haar kon vinden. Heel Zuidbaai was intussen een grote zoekactie begonnen, omdat ze dachten dat er iets ergs met haar was gebeurd. Uiteindelijk vond de politie haar halverwege de heuvel. Ze was ontzettend koud en hongerig geweest, maar verder kon ze zich weinig herinneren van die dagen.

‘Je bent zelf een rotjong,’ riep haar broertje en hij duwde tegen haar arm aan.

‘Houden jullie nu eens op!’ riep haar moeder. ‘Altijd maar die ruzies hier in huis. Kunnen jullie niet op een normale manier met elkaar omgaan?’

Michael trok zich er niets van aan. ‘Je was met die stomme vrienden en je probeerde stoer te doen,’ sneerde hij.

‘Niet! Het was alleen maar omdat ik van mama geen make-up mocht dragen. En ik wilde zo graag eens weten hoe het zou zijn om er mooi uit te zien.’

Haar moeder zuchtte. ‘Daar ben je nog steeds veel te jong voor. Vorig jaar hebben we die discussie al gevoerd en daar is nu echt nog niks aan veranderd.’

‘Wel, ik ben ouder geworden. In mijn klas dragen er genoeg meisjes make-up.’

‘We zien wel. En kun je me nu de waarheid vertellen over waar jij werkelijk was vanmiddag?’

Begon ze daar nu weer over? Blijkbaar kon ze er deze keer

niet zo makkelijk onderuit komen.

‘Niet nu, mam,’ zei ze. ‘Ik zeg het je nog wel een keer.’

Haar moeder gaf het op en liep de woonkamer in, waar ze haar porseleinen beeldjes begon af te stoffen.

Na het eten liep Luca terug naar boven. Michael volgde haar en verloor haar geen seconde uit het oog.

‘Wat doe je nou weer?’ wilde ze vragen, terwijl ze zich omdraaide. Een kussen raakte haar met volle kracht in het gezicht.

‘Hiermee kun je lekker je gezicht poederen.’ Michael gierde van het lachen. Snel raapte hij het kussen op en rende naar zijn kamer.

‘Wacht maar tot ik je te pakken krijg!’ riep Luca. ‘Vervelend rotjong.’ Ze wreef met een hand over haar gezicht en voelde er een paar veren plakken. Eén voor één plukte ze de donsjes van haar wangen en liet ze door de lucht dwarrelen. Daarna duwde ze de deur van haar kamer goed dicht en controleerde via het sleutelgat of haar broertje echt op zijn kamer bleef.

Het was tijd om Melanie te bellen. Ze moest weten wat er was gebeurd bij de heuvel. Vanmiddag wilde ze er dolgraag nog een keer naartoe.

Deze keer nam Melanie meteen op. ‘Je wilde nog iets vertellen?’ vroeg ze.

‘Ja,’ zei Luca. ‘Ik heb nog iets gezien toen jullie weg waren. We moeten terug naar de heuvel, voordat het te laat is.’

‘Ik denk alleen niet dat Valerie nog mee wil, zij heeft het echt gehad.’

‘Echt niet! Zeg maar dat ze móét! Ik probeer een smoesje te verzinnen voor mijn moeder en kom dan meteen.’

‘Ik ben er over een half uur.’ Melanie hing op.

Als het Melanie nu maar lukte om Valerie zover te krijgen. Gelukkig woonde Valerie het dichtst in de buurt van de heuvel, dus konden ze haar op het laatst nog met z’n allen overhalen als het moest.

Een minuut later zat ze op haar stoel voor het raam, turend in de verte. Het regende nog steeds, wat duidelijk te zien was aan de grote kringen in het water van de rivier en de kleine waternival op haar raam. Op de een of andere manier gaf het haar een rustig gevoel. Haar gedachten bleven maar uitkomen op die vreemde lichtflits. Wat was dat nou geweest? Misschien een vallende ster? Maar zoiets kon je toch niet overdag zien?

‘Luca?’ Haar moeder klopte op de deur.

‘Ja?’

De deur ging open en haar moeder liep met een wasmand naar binnen. ‘Je schone was,’ zei ze en ze zette de mand op het bed, terwijl ze de rest van de kamer bekeek. ‘Meisje meisje, toch. Wat heb je er weer een rommeltje van gemaakt.’

Luca bleef op de stoel zitten. ‘Nou, mam, je weet dat ik gisteren een feestje had.’

Haar moeder pakte een lege fles van het bureau. ‘Jullie hebben veel gedronken,’ voegde ze eraan toe.

‘Appelsap met prik. Prik mag toch ook tijdens de jaarwisseling?’ Luca merkte dat haar moeder nu achter haar stond, want opeens lagen mams handen op haar nek. Twee warme handen die haar nek heel zacht masseerden. Een heerlijk gevoel, maar ze mocht er niet aan toegeven, want als haar moeder in zo’n aanhankelijke bui was dan wilde ze praten, praten en nog eens praten.

‘Wat gebeurt er toch allemaal met je? Ik maak me echt zorgen om je. Elke keer ben je weg en als ik je er iets over vraag, ontwijk je me. Waar ben je toch allemaal mee bezig, liefje?’ vroeg haar moeder, terwijl de greep iets verstevigde.

‘Niks bijzonders, mam. Heel gewone dingen.’ Zie je wel, praten! Omdat haar moeder natuurlijk weer bezorgd was over van alles en haar dan van alles zou verbieden. Nou, echt niet. Het was haar leven en ze zou zelf wel bepalen wat de regels waren. En daarmee uit!

Het was alsof haar moeder haar gedachten kon lezen.

‘Zolang je bij ons thuis woont, moet je je aan bepaalde regels houden. Hoewel je vader daar strenger in is dan ik, ben ik het in dit geval wel met hem eens. Soms ga je veel te ver, meisje. Afspraken maken we om ons eraan te houden, of niet dan?’

Luca slikte. Mams stem klonk zo lief en zo bezorgd, wat moest ze nou zeggen? ‘Ik eh... ik probeer me er ook aan te houden, mam, echt, maar dat is niet altijd makkelijk.’ In haar broekzak trilde haar mobiel weer. Een korte tril, dat betekende dat iemand haar sms’te. Hopelijk had Melanie goed nieuws.

‘Kan ik nog snel naar buiten?’ vroeg ze.

Haar moeder keek door het raam. ‘Met dit weer?’

‘Melanies ouders zijn weg en we willen een paar dingen voor school afmaken.’ Iets anders kon ze zo snel niet bedenken.

Haar moeder draaide zich om en keek haar doordringend aan. Haar stem was nog steeds lief, maar er zat nu een scherp randje aan. ‘Luca... Daar ga je weer. Je vertelt me niet alles. Wat ben je van plan?’

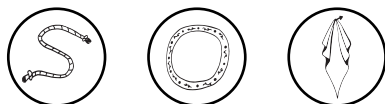
‘Niks, mam, echt. Ik ben zo weer terug. Je kunt Melanie bellen. Doei!’

Beneden trok ze de jas van de kapstok en zette een muts op. Vlak voordat ze de deur achter zich dichttrok, riep haar moeder nog iets onverstaanbaars.

Buiten op de stoep haalde Luca haar telefoon tevoorschijn. Zie je wel, een sms van Melanie. Valerie kwam zonder tegenstribbelen naar de heuvel. Mooi.

Een monsterlijk kasteel

De straat was verder verlaten, dus ze kon in alle rust over de Oostkade lopen en de weg naar de heuvel volgen. Ze trapte onderweg steentjes weg, sprong van de stoep af en er weer op en liep dwars door diepe plassen.

Terwijl ze dichterbij de buurt van de heuvel kwam, kneep er iets in haar maag. Stel je voor dat de legende toch echt was. Dat zou... dat zou toch verschrikkelijk zijn?

De eerste bomen op de heuvel kwamen in zicht. Met half dichtgeknepen ogen probeerde Luca iets op de top te zien. Alles was donker en verlaten, zoals altijd. Gelukkig regende het niet meer.

De laatste meters rende ze bijna, totdat eindelijk het enorme plein onder haar voeten lag. Hier kwam ze tot rust, terwijl de rest van het clubje op haar wachtte.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Roy. ‘Melanie zei dat je iets had gezien.’

Luca zag dat Valerie het astmapompje uit haar rugzak haalde en stevig in haar linkerhand klemde. Met haar andere hand hield ze Melanie vast.

‘We gaan naar boven,’ zei Luca. ‘Ik zag een lichtflits en ik denk dat er daarboven meer te ontdekken is.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Roy.

‘Natuurlijk weet ik het zeker. Die twaalf mannen zijn hier in Zuidbaai, op deze plek, verdwenen. Als ze echt daarboven zijn, dan gaan wij ze zien.’ Ze zette als eerste een stap richting de heuvel, maar de anderen bleven staan. Heel voorzichtig liep ze verder.

Pas toen ze aan de rand van de heuvel stond, kwamen de anderen in beweging. Iedereen had zijn tas stevig op zijn rug vastgeklemd.

‘Misschien is dit toch een vergissing,’ mompelde Melanie. ‘Dit voelt gewoon fout.’

‘Zeg dat nou niet!’ riep Valerie terwijl ze haar handen in- en uit elkaar wrong.

Roy liep Luca voorbij en pakte met zijn handen een dikke boomstam vast. Hij trok zich eraan omhoog en leunde er aan de andere kant met zijn rug tegenaan. Hij klom verder door enkele struiken en pakte opnieuw een boom vast.

‘Lukt het?’ riep Luca. ‘Het ziet er lastig uit.’

Roy draaide zich om en hield zich aan een laaghangende tak vast, zodat hij niet voorover zou vallen. ‘Het doet best veel pijn aan je handen. Sommige takken hebben doorns.’

‘Goed, die slaan we dus over,’ zei Luca. Ze draaide zich om. De rest van het groepje zag er niet al te best uit. Valerie en Sander zagen een beetje wit, maar Melanie zag er eigenlijk wel gewoon uit. Toch wist Luca zeker dat Melanie niet stond te juichen van enthousiasme.

‘Volgens mij wil jij helemaal niet. Waarom zeg je dat niet gewoon?’ vroeg ze.

Melanie ontweek haar blik. ‘Omdat ik wist dat jij niet op zou

geven.'

'Dat is niet waar!' Luca wist niet wat ze hoorde. Zag Melanie haar zo? Als een meisje dat per se haar zin wilde hebben?

'Je hebt het er vaak genoeg over,' viel Sander Melanie bij. 'Dit is je kans om alles te zien. En dat vind ik prima hoor, maar hierna laat je het verder ook rusten, oké?'

'Mij best. Zal ik dan maar als volgende gaan?' vroeg Luca, om ruzie te voorkomen.

'Ik ga wel,' zei Sander en hij liep zonder verder nog iets te zeggen aan haar voorbij. Vlak bij de boom die Roy ook had gebruikt om de heuvel op te klimmen, trok hij zich omhoog. Af en toe viel hij een stukje omlaag, maar hij wist zich op tijd weer op een andere plek vast te houden.

'Ik kom je helpen!' riep Melanie. Valerie liep zo dicht mogelijk achter haar aan en verloor haar geen moment uit het oog.

Hoewel Luca van plan was geweest als eerste te gaan, vertrok zij als laatste. Voor de zekerheid keek ze nog eens over haar schouder. Gelukkig, er was niemand. Snel verdween ze tussen de struiken achter de boom. De rest van het clubje was al niet meer te zien.

Boven op de top kromp ze uitgeput over de rand. Jee, was ze hier nu als eerste? Dat moest wel, want waar was de rest van het groepje?

'Is er al iemand?'

Geen antwoord.

De grond trilde plotseling onder haar voeten. Verdikke, wat gebeurde er? Het leek wel een soort aardbeving, die vanuit het diepe binnenste van de heuvel kwam. Ze moest gewoon blijven

staan, stevig met haar voeten op het gras. Ook al bewoog haar hele lijf heen en weer en kon ze zich maar met moeite overeind houden. Ze greep een bosje takken naast haar. De aardbeving ebde weg en opeens was het heel erg stil. Gek eigenlijk, ze had zich nooit gerealiseerd hoeveel lawaai zo'n aardbeving maakte, maar... wat was dat? Wie schreeuwde daar zo verschrikkelijk? Het kon alleen maar iemand van haar vrienden zijn! Ze draaide zich om, maar door de dichte bebossing zag ze niemand.

'Wat is er aan de hand?' Haar stem klonk hol en botste ergens tegenaan, bijna alsof er een onzichtbare wand voor haar stond. Verbaasd liep ze een stukje terug en riep nog een keer. 'Valerie, was jij dat?'

Het bleef griezelig stil. Ze hoorde niemand meer schreeuwen, maar ze kreeg ook geen antwoord. Waar waren ze gebleven?

Ze controleerde de heuveltop. Het huis was er niet meer. Wat was er daarnet gebeurd? De plek leek verlaten, helemaal leeg.

'Jongens? Zijn jullie er nog?' riep ze opnieuw. Ze hoorde zelf hoe dof en hol haar stem klonk. Ze zoog sissend een teug lucht naar binnen en draaide zich om. Heel Zuidbaai was donker geworden en lag veel verder weg dan eerst. Het rook ook anders. Vlak nadat ze de top had beklommen, rook het nog naar nat gras. Nu prikte de geur van verbrand hout in haar neusgaten, alsof iemand een haardvuur had aangestoken. Haar maag veranderde in een brok graniet. Waarom had ze nou niet naar Melanie geluisterd?

Ze liep een paar stappen vooruit, tot ze tegen iets massiefs aan botste. Ze schoot met een ruk achteruit en wreef over haar gezicht. Vanuit het niets was er een hoog kasteel voor haar neus

opgedoemd. Ze zag dat het precies op de plek stond waar het huis hoorde te staan. De hoge toren aan de voorkant raakte bijna de pikzwarte hemel. De massief ijzeren poort was neergelaten. Kippenvel trok over haar rug. Dit kon toch niet?

‘Jongens, waar zijn jullie?’ Haar stem klonk steeds verder weg en haar mond was kurkdroog. Terwijl ze in haar arm kneep om er zeker van te zijn dat dit geen droom was, wankelde ze enkele stappen achteruit. ‘Melanie, ik geloof je! Kom alsjeblieft terug, het is allemaal mijn fout. Het spijt me.’

Er kwam niemand.

Vlak voor haar klonk een harde klap en ze sprong van schrik op. Alles in haar schreeuwde dat ze moest maken dat ze wegkwam. De gruwelverhalen rond die legende waren allemaal waar, besepte ze nu.

Met een krakend geluid ging langzaam de zware poort van het kasteel open. Ze wilde zo ver mogelijk van deze plek wegrennen, maar op de een of andere manier lukte dat niet, omdat die stomme benen van haar opeens veel te zwaar waren.

Een zilverachtige gloed zweefde over de grond en kwam razendsnel op haar af. Ze voelde hoe het zich als een soort touw om haar enkels wond en de benen onder haar lichaam vandaan trok. Met een klap kwam ze met haar billen op de grond terecht. Het touw sleurde haar meter voor meter naar de duisternis achter de poort, een smalle tong die haar een gapende muil invoerde.

‘Help! Roy! Melanie! Iemand!’

Met een piepend en krakend geluid rolde de poort langzaam omlaag. Luca zag de scherpe punten op haar afkomen toen ze eronderdoor gleeed. Ze keek een laatste keer achterom. De poort

viel met een oorverdovende knal dicht, waardoor het gebouw op zijn grondvesten schudde. Zelfs de grond onder Luca trilde. Ze zat opgesloten in het kasteel van de Man met de Bijl.

